

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 420/25
24.6.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Снежане Јовановић, председника већа, Драгољуба Албијанића и Ксеније Огризовић, чланова већа, са судским саветником Иреном Јушковић, као записничарем, у кривичном поступку против **окривљеног АА**, због кривичног дела разбојништво из члана 206 став 2 у вези става 1 у вези члана 33 КЗ, одлучујући о жалбама јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, бранилаца окривљеног АА, адвоката Стефана Јокића и адвоката Војислава Шошкића, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду К.бр.165/24 од 17.01.2025. године, у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 447 ЗКП, у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног АА, адвоката Војислава Шошкића, који је уредно позван, а у присуству окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Стефана Јокића, дана **24. јуна 2025. године**, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и жалбе бранилаца окривљеног АА, адвоката Стефана Јокића и адвоката Војислава Шошкића, а пресуда Вишег суда у Београду К.бр.165/24 од 17.01.2025. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К.бр.165/24 од 17.01.2025. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела разбојништво из члана 206 став 2 у вези става 1 у вези члана 33 КЗ, па је осуђен на казну затвора у трајању од 3 године и 7 месеци, у коју му се урачунава време које је провео у притвору почев од 12.02.2024. године до 17.01.2025. године и време проведено на мери забране напуштања стана од 17.01.2025. године до правноснажности пресуде, односно до упућивања у установу за издржавање казне затвора, а најдуже док не истекне време трајања казне.

Оштећени ББ и ВВ, сходно одредби члана 258 став 4 ЗКП, упућени су на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Окривљени АА обавезан је, сходно одредби члана 264 став 1 ЗКП, да накнади

трошкове кривичног поступка и паушала, о чијој ће висини бити одлучено накнадно посебним решењем.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

-јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду због одлуке о кривичној санкцији из члана 437 став 1 тачка 4 у вези члана 441 став 1 ЗКП, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи побијану пресуду тако што ће окривљеном АА изрећи казну затвора у дужем временском трајању;

-бранилац окривљеног АА, адвокат Стефан Јокић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу, преиначи побијану пресуду и окривљеног ослободи од оптужбе или да укине побијану пресуду и предмет врати на поновно одлучивање, те да окривљени и бранилац буду обавештени о седници другостепеног суда, како би присуствовали истој;

-бранилац окривљеног АА, адвокат Војислав Шошкић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији и другим одлукама, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет упути првостепеном суду на поновно суђење или да се побијана пресуда преиначи, тако што ће се окривљеном изрећи ослобађајућа пресуда у смислу одредбе члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП, јер није доказано да је окривљени учинио дело за које је оптужен, те да бранилац и окривљени буду обавештени о седници већа другостепеног суда ради присуствовања истој.

На жалбу јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду одговор је поднео бранилац окривљеног АА адвокат Стефан Јокић, са предлогом да Апелациони суд у Београду одбије жалбу јавног тужиоца као неосновану.

Апелациони јавни тужилац у Београду у поднеску Ктж.бр.465/25 од 19.05.2025. године предложио је да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу јавног тужиоца, побијану пресуду преиначи у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што ће окривљеног АА осудити на казну затвора у дужем временском трајању, а да жалбе бранилаца окривљеног АА, адвоката Војислава Шошкића и адвоката Стефана Јокића, одбије као неосноване.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа у смислу одредбе члана 447 ЗКП, у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду и у одсуству уредно позваног браниоца окривљеног АА, адвоката Војислава Шошкића, а у присуству окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Стефана Јокића, на којој је размотрио списе предмета, заједно са побијаном пресудом и жалбама, па је по оцени жалбених навода и предлога, а имајући у виду мишљење надлежног јавног тужиоца, датог у напред наведеном поднеску, нашао:

-жалбе су неосноване.

Жалбом браниоца окривљеног адвоката Стефана Јокића истиче се да је побијана пресуда донета искључиво на основу прошлости АА, иако он није извршио кривично дело које му је стављено на терет, да постоје битне повреде одредаба кривичног поступка, јер нису дати разлози о одлучним чињеницама, које су предмет доказивања, а разлози који су дати су нејасни и противречни. Даље се указује да окривљени није извршио кривично дело које му је стављено на терет, с обзиром да од окривљеног нису одузети предмети који би га на било га на било који начин инкриминисали, није пронађен ниједан материјални доказ да је окривљени био на месту извршења кривичног дела, указује се да није имао комуникацију са ГГ и ДД, да је објаснио да је био на рођендану своје жене, а да је исказ оштећеног ББ срачунат на наметање кривице окривљеном АА како би исти избегао сопствену одговорност, а исти је у супротности са материјалним доказима у списима предмета. Даље се жалбом истиче да је исказ оштећеног ББ незаконит и да је морао бити издвојен из списка предмета, јер није сачињен у одговарајућој процесној форми у којој се узима исказ сведока и окривљеног у кривичном поступку, па и службене белешке о датом обавештењу садрже податке који немају доказну снагу, нити су веродостојне у смислу доказа, те се на њима не може заснивати судска одлука, па је морао да буде издвојен записник, као и исказ дат на главном претресу 14.11.2024. године и записник о препознавању лица од 13.02.2024. године. Даље се указује да суд није образложио зашто ниједан од предложених доказа одбране није изведен, нити се у пресуди осврнуо на разлоге због којих је те доказе сматрао непотребним, неверодостојним или неважним.

Жалбом браниоца окривљеног адвоката Војислава Шошкића истиче се да је првостепени суд погрешно утврдио чињенично стање, прихвативши доказе који нису ни у каквој узрочној вези са кривичним делом које је окривљеном стављено на терет. Првостепени суд је одбио предлог одбране да се утврди чињеница да ли се критични догађај десио на месту где је пријављено разбојништво или на неком другом месту, није утврђено да ли је количина новца која је пријављена била у возилу и одакле је тај новац, порекло и уношење у Републику Србију, како се врши трансакција приликом куповине крипто валуте, зашто критични догађај није пријављен одмах са лица места и да се на том месту сачека полиција, како би се обезбедили трагови кривичног дела, те суд није утврдио колико је било лица приликом извршења дела, иако се у записнику о вештачењу помиње да су учествовала четири лица. Даље се жалбом указује да нема ниједног трага из изведених доказа који потиче од окривљеног АА који би указивали да је имао контакт са возилом и другим предметима са којих су скинути трагови ДНК профила или отисак прстију или дланова окривљеног. Такође се истиче да радња препознавања није урађена у складу са одредбама ЗКП, нема записника о препознавању других лица, за која су на лицу места и возилу пронађени трагови њихових профила, која лица су касније изјавила да им је показивана фотографија окривљеног АА, иако он нема никакве везе са извршењем кривичног дела за које је оглашен кривим.

По оцени овог суда, побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, имајући у виду да је првостепени суд на основу свих изведених и правилно цењених доказа, ближе означених у образложењу побијане пресуде, а у склопу изнете одбране окривљеног, правилно извео закључак о постојању чињеница, како оних које чине обележја кривичног дела у питању, тако и чињеница и околности које се тичу субјективног односа окривљеног према учињеном кривичном делу. Такође, изрека пресуде је јасна и разумљива, садржи све што у смислу одредаба ЗКП треба да

садржи, а увидом у списе предмета утврђује се да не постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправа и записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника у погледу свих околности које су релевантне за одлучивање у предметној кривично-правној ствари.

Правилно је првостепени суд одбио предлог одбране да се записници о испитивању сведока оштећеног ББ издвоје из списка предмета, и за такву одлуку на страни 14 пресуде дао јасне и аргументоване разлоге, и то записник од 27.02.2024. године и записник о испитивању са главног претреса од 14.11.2024. године, с обзиром да су исти сачињени у свему у складу са законом, при чему одбрана није изнела доказе и учинила вероватним да су исти незаконити, а што је прихватио и овај суд. У вези с тим, правилно је првостепени суд одбио предлог одбране да се записник о препознавању МУП РС, ПУ за Град Београд, УКП II Одељење од 13.02.2024. године издвоји као незаконит доказ, јер је исти састављен у складу са одредбама Законика о кривичном поступку, с обзиром да је радња препознавања окривљеног АА као лица које је извршило предметно кривично дело извршена у складу са законом, а што произилази из садржине записника, будући да је за предузимање ове радње обезбеђена посебна просторија за препознавање УКП Другог одељења, тако да лице које је предмет препознавања није могло да види сведока, нити је сведок могао да види то лице, такође радњи су присуствовали поред оштећеног ББ и окривљеног АА и јавни тужилац Иван Јевтић и бранилац окривљеног Владимир Петровић, а оштећени је пре препознавања дао опис лица које је извршило кривично дело на његову штету, на који опис бранилац окривљеног није имао примедбе, затим је окривљени пре препознавања уведен у просторију где му је омогућено на које од пет места ће да стане, чиме је искључена могућност да полицијски службеници утичу на позицију окривљеног и самим тим сугеришу да је окривљени лице које оштећени треба да препозна, због чега је препознавање окривљеног од стране оштећеног било веродостојно, при чему бранилац окривљеног ни на овај део препознавања није имао примедбе. Осим тога, оштећени је у току истраге и на главном претресу у временском размаку од 9 месеци дао детаљан опис лица које је извршило кривично дело и указао на окривљеног, будући да га препознаје по кукастом носу, те како је такав опис лица дао и током радње препознавања, то указује на његову доследност и веродостојност, а одбрана окривљеног да је у полицији наглас изговорен број три, те да је на тај начин указано оштећеном ББ кога треба да препозна, правилно првостепени суд није прихватио, јер се то након препознавања није истицало као примедба.

Првостепени суд је правилно одбио предлог одбране да се у доказном поступку у својству сведока испитају ЋЋ, ЕЕ и ЖЖ, полицијски службеници и сведок ЗЗ, наставши да су одлучне чињенице у овом делу расветљене, записник о препознавању и остали докази су прибављени у складу са законом и подобне су као јавне исправе да се на основу њих утврди релевантно чињенично стање, а предлог да се саслушају сведоци ДД, ГГ и ИИ је суд правилно одбио, с обзиром да се ради о лицима која се налазе у бекству, односно нису доступни органима поступка, а чињенице о којима би се изјашњавали су утврђене на основу других доказа. Дакле, првостепени суд је на страни 14 и 15 пресуде детаљно и јасно образложио због чега је одбио предлоге одбране, а осим тога предлози за извођење доказа подлежу оцени првостепеног суда у погледу њихове основаности, односно значаја за потпуно и правилно утврђивање чињеница које су предмет доказивања, те у том циљу није обавезан суд да изведе све предложене

доказе, па су супротни жалбени наводи бранилаца окривљеног оцењени неоснованим.

По оцени овог суда првостепени суд је правилно утврдио чињенично стање, тако што је одбрану окривљеног АА није прихватио у делу у којем је навео да није извршио кривично дело, односно да није био на месту извршења кривичног дела и да му није познато како ДД и ГГ изгледају и да мисли да никада није био у контакту са њима, те да их је први пут видео након саслушања код тужиоца приликом спровођења у притворску јединицу, као и у делу у коме је навео да је тог дана за који му се ставља на терет да је извршио кривично дело био код куће, јер му је супрузи био рођендан, с обзиром да је оваква одбрана супротна исказу сведока оштећеног ББ, коју је суд прихватио. Првостепени суд је чињенично стање утврдио на основу исказа испитаних сведока и сведока оштећених, као и сведока ЈЈ, нашавши да су ови искази у сагласности са писаном документацијом, коју је детаљно навео у образложењу пресуде, па је првостепени суд нашао да је исказ оштећеног ББ детаљан и убедљив и у складу са записником о препознавању и материјалним доказима, као и записником о ДНК вештачењу од 12.02.2024. године и од 22.02.2024. године. Првостепени суд је ценио и несагласност у исказима сведока у погледу броја долазака оштећеног у Београд ради мењања новца у крипто валуте, нашавши да су ове разлике последица природе посла којим се сведоци баве и протеча времена од обављених послова, што је нашао да није од утицаја на другачију одлуку. Што се тиче навода жалби, а које су браниоци истицали и током поступка, да на изузетим траговима није регистрован ДНК материјал АА, правилно је првостепени суд нашао да непостојање трагова нечије ДНК не представља доказ да на одређеном месту лице није било, посебно ако се има у виду да ни из исказа сведока оштећеног ББ не произилази да је окривљени имао било каквог контакта са возилом марке “Volkswagen”, модел “Т-Рос”, односно са другим површинама и предметима са којих су анализирани трагови изузети. Стога је правилно првостепени суд утврдио чињенично стање, прихвативши наведене доказе и правилно нашао да је окривљени извршио инкриминисане радње за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, а при чему је суд довољно разјаснио одлучне чињенице и за свој закључак дао јасне и аргументоване разлоге, које у погледу одлучних чињеница не садрже никакве противречности и нејасноће, а које у свему као правилне прихвата и овај суд, а жалбеним наводима бранилаца окривљеног не указује се на постојање неких чињеница и околности које би довеле у сумњу правилност утврђеног чињеничног стања, већ се износи сопствена оцена изведених доказа, па је овај суд нашао да су исти неосновани.

На правилно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио кривични закон када је нашао да су радњама окривљеног АА стичу сви субјективни и објективни елементи кривичног дела разбојништво из члана 206 став 2 у вези става 1 у вези члана 33 КЗ, а што наводима жалби није доведено у сумњу.

Испитујући првостепену пресуду у погледу одлуке о кривичној санкцији, овај суд је нашао да је првостепени суд приликом избора врсте и висине кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном имао у виду све околности из члана 54 КЗ, које су од утицаја да кривична санкција буде правилно одабрана и њена висина правилно одмерена, па је овим околностима дао адекватан значај. Тако је на страни окривљеног АА од олакшавајућих околности ценио чињеницу да је окривљени породичан човек, отац два малолетна детета, а од отежавајућих околности његову ранију осуђиваност, која произилази из извештаја из казнене евидениције, укупно 3 пута, које осуде је

детаљно навео у образложењу побијане пресуде, па је правилно окривљеног, осудио на казну затвора у трајању од 3 године и 7 месеци, у коју му се урачунава време које је провео у притвору од 12.02.2024. године до 17.01.2025. године, као и време проведено на мери забране напуштања стана од 17.01.2025. године па до правноснажности пресуде, односно до упућивања окривљеног у установу за издржавање казне затвора, а најдуже до истека казне. За овакву своју одлуку у образложењу пресуде првостепени суд је дао разлоге које у свему као правилне прихвата и овај суд, а који жалбеним наводима јавног тужиоца и бранилаца окривљеног нису доведени у сумњу.

Имајући у виду степен кривице окривљеног и околности под којима је кривично дело учињено, и по налажењу овог суда изреченом казном затвора у потпуности ће се остварити сврха кажњавања, предвиђена одредбом члана 42 КЗ, а у оквиру опште сврхе кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ.

По оцени овог суда, правилно је првостепени суд донео одлуку о трошковима кривичног поступка, сходно одредби члана 264 став 1 ЗКП, тако што је окривљеног обавезао да накнади трошкове кривичног поступка и паушала, нашавши да плаћањем трошкова не би могло бити доведено у питање издржавање окривљеног и малолетних лица која је он по закону дужан да издржава, па како је за своју одлуку дао јасне и уверљиве разлоге, које је прихватио и овај суд, то су супротни жалбени наводи браниоца окривљеног, адвоката Војислава Шошкића, оцењени неоснованим.

Са свега напред наведеног, а на основу одредбе члана 457 Законика о кривичном поступку, овај суд је донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар
Ирена Јушковић, с.р.

Председник већа-судија
Снежана Јовановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић